

Sygn. akt VIII C 46/23

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2023 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

z powództwa (...) Spółka Akcyjna spółka komandytowa z siedzibą w W.

przeciwko B. Z.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 46/23

UZASADNIENIE

W dniu 22 listopada 2022 roku powód (...) Spółka Akcyjna Spółka Komandytowa z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wytoczył przeciwko pozwanemu B. Z. powództwo o zapłatę kwoty 6.861,04 zł z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 16 listopada 2022 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego kwoty z tytułu zawartej z pierwotnym wierzycielem - (...) Spółka z o.o. w dniu 15 lutego 2019 roku umowy pożyczki nr (...). Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie zwrócił otrzymanych środków pieniężnych. Powód wyjaśnił ponadto, iż prawa do wierzytelności względem pozwanego nabył na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 22 grudnia 2021 roku.

(pozew k. 5-9)

Pozwany nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 czerwca 2019 roku (...) Spółka z o.o. w W. zawarł z (...) Ltd na Malcie umowę przelewu wierzytelności, na mocy której cedent nabył wierzytelności pieniężne przysługujące cesjonariuszowi względem dłużników (pożyczkobiorców), w tym wierzytelność opisaną, jako przysługującą wobec pozwanego B. Z. wynikającą z umowy nr (...) z dnia 15 lutego 2019 roku. W załączniku do umowy przelewu wierzytelności zadłużenie pozwanego oznaczono na kwotę 4.477,19 zł i oznaczono numerem pożyczki (...).

(umowa przelewu wierzytelności k. 23-25, załącznik k. 30)

W dniu 22 grudnia 2021 roku (...) z siedzibą na Malcie zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, na mocy której cedent nabył wierzytelności pieniężne przysługujące cesjonariuszowi względem dłużników (pożyczkobiorców), w tym wierzytelność nr (...) oznaczoną na kwotę 4.477,19 zł.

(umowa przelewu wierzytelności z załącznikami k. 16-17 v., załącznik k. 22)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne w całości.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego B. Z., wynikająca z zawartej z (...) Spółka z o.o. w dniu 15 lutego 2019 roku umowy pożyczki nr (...). Powód od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanego. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanego wynikającą z umowy pożyczki, i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisaniej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. W przedmiotowej sprawie powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na masową skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób szczególny i niewątpliwy wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym tę konkretną, określoną wierzytelność wobec wskazanej osoby, czego jednak w sprawie nie uczynił. Zgodnie z § 2 ust. 2 przedstawionej umowy przelewu wierzytelności z dnia 22 grudnia 2021 roku, skutek przeniesienia własności wierzytelności następował pod warunkiem zapłaty przez cesjonariusza ceny nabycia określonej w tejże umowie. Zatem umowa cesji wierzytelności została zawarta pod warunkiem zawieszającym zapłaty ceny. Tymczasem powód nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność faktycznej zapłaty umówionej ceny na rzecz (...) Ltd na Malcie. Dowodu nabycia wierzytelności przez powoda nie stanowi także dokument zatytułowany „Zawiadomienie o przelewie wierzytelności”, zawierający informację o zmianie wierzyciela, znajdujący się na karcie 38 akt sprawy, gdyż jako dokument prywatny może stanowić jedynie dowód tego, że osoba pod nim podpisana złożyła oświadczenie objęte treścią dokumentu. Dodatkowo osoba podpisująca dokument, pełniąc funkcję Dyrektora Departamentu Windykacji z pewnością nie była upoważniona do reprezentowania spółki kapitałowej.

Poza tym zdaniem Sądu roszczenie dochodzone na gruncie niniejszej sprawy w ogóle nie zostało udowodnione. Jeszcze raz przypomnieć należy, iż w myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Podkreślić należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. W niniejszej sprawie to zatem powód powinien wykazać, iż pierwotnego wierzyciela łączyła z pozwanym umowa pożyczki przenosząca określoną wartość, której to powinności nie sprostął. W ocenie Sądu powód w ogóle nie wykazał, iż pozwany był stroną umowy pożyczki nr (...) z dnia 15 lutego 2019 roku, jak również, że pozwany otrzymał na jej mocy określoną kwotę pieniężną, którą zobowiązał się zwrócić wraz z prowizją i odsetkami w określonym terminie. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego

pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia powód powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczka została udzielona. W niniejszej sprawie fakt udzielenia pozwanemu pożyczki nie został przez powoda dostatecznie udowodniony. Powód poprzestał wyłącznie na złożeniu niepodpisanych umowy ramowej pożyczki nr (...) z dnia 13 lutego 2019 roku zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. w W. a T. Ż. oraz umowy pożyczki nr (...) z dnia 14 lutego 2019 roku zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. w W. a T. Ż. (k. 31-35v.). Przedstawione przez pozwanego umowy zostały zawarte z inną niż pozwany osobą, w innym czasie, inna jest też wysokość udzielonej pożyczki. Co oczywiste, również z przedłożonych dokumentów zatytułowanych „wezwanie do zapłaty” oraz „Przedsądowe wezwanie do zapłaty”, nie wynika, że pozwany w ogóle był klientem pierwotnego wierzyciela, tj. złożył wniosek o pożyczkę, która została mu udzielona. Powód nie przedłożył do akt niniejszej sprawy umowy będącej podstawą dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia, brak też jakichkolwiek dowodów akceptacji przez pozwanego umowy i jej warunków oraz dowodu wypłaty pozwanemu kwoty pożyczki. Powód nie załączył również historii rachunku pozwanego.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

Ubocznie należy wskazać, że Sąd nie badał w niniejszej sprawie kwestii przedawnienia, mając na uwadze, że przedawnieniu mogą podlegać jedynie wierzytelności istniejące. Powód nie wykazał istnienia wierzytelności.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 roku, III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150). W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.